SASHA BLAKE

Přání

Kdybyste si mohli splnit jakékoli přání, co by to bylo?

Přání

SASHA BLAKE

Přání

Přeložila Eva Poskočilová

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2010 by The Parallax Corporation
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Wish*
(Published by Bantam Books, Great Britain, 2010)
přeložila © 2012 Eva Poskočilová
Redakce textu: Marie Černá
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencl

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-763-8

Pro Mary s láskou

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat všem těm neuvěřitelně hodným lidem, kteří odpovídali na mé nekonečné dotazy. Jsem moc vděčná za váš čas a trpělivost. Naneštěstí mi těsně před dopsáním knihy umřel laptop a odnesl si s sebou do věčných lovišť spoustu jmen a čísel. Nezlobte se proto na mě, když tady budu uvádět jenom křestní jména.

Díky tedy patří jedinému a nejlepšímu Steveu Cyrovi v Hard Rock. Děkuju policistům z lasvegaské policie Virginii Griffinové, Billu Casselovi a Jacku Owenovi. Žasnu nad vaší odvahou a obětavostí – a taky nad vaším smyslem pro humor! Všechny chyby a omyly, které se týkají policejních postupů nebo činnosti (včetně osob), jsou moje dílo. Emily a doktor Jack K byli taky fantastičtí – doktor Jack byl natolik laskavý, že pro mě do detailu propracoval „Bessiin útěk" a poradil mi v otázkách farmakologie.

Díky Sharyn Rosenblumové, mé drahé přítelkyni a lasvegaské zločinecké partnerce. Rozhodně se tam musíme vrátit! Dannymu Amsterovi, expertu na všechno v Las Vegas, a Mikeovi – Ben ti vděčí za svůj bezpečný let z Baham! Ze všech těch mnoha vynikajících nebeletristických knih, které jsem četla o Las Vegas, byly obzvlášť fascinující tyhle: *Whale Hunt in the Desert* od Dekea Castlemana a *Winner Takes All* od Christiny Binkleyové. Znovu mi pomohl důstojník Ralph Sanchez z losangeleské policie – pokaždé se musím stydět, když mám mluvit o těch, kdo dělají pořádnou práci… Mary Maxtedová mi vykreslila živý obrázek života v Izraeli – poznámka pro rodinu: Sofia i její názory jsou dílem mé představivosti!! Díky Harrymu a Dině Smithovým za úžasný popis života v Africe.

Nakonec chci poděkovat všem skvělým lidem v Transworld, kteří pracovali neuvěřitelně pilně, aby tahle kniha měla úspěch.

PROLOG

Lulu

Že by se do něj mohla zamilovat, jí došlo kvůli úplné prkotině. Možná taky byla strašně vyprahlá a tak toužila po tom, aby si připadala výjimečně, že jen co ji nějaký muž pochválil, upnula se k němu jako hladová rostlina, která se natahuje ke slunci.

Stalo se tohle: Lulin šéf napsal článek pro *Las Vegas Review-Journal* a dal jí ho ke kontrole. Zvýraznila šest chyb a označila je červeně. Když pak večer koupala Joea, vyděsila se. Chtěl po ní Ben takový hnidopišský seznam oprav, nebo čekal, že řekne: „Páni, je to naprosto geniální!"? Vytáhla rozzlobeného Joea z vany a napsala Benovi zprávu, v níž se omlouvala, že se chovala „moc povýšeně".

Píp, ozval se telefon o minutu později. Byla to jeho odpověď: „Neblázni. Pracovat s tebou je radost. Ben x".

Lulu zírala na slovo „radost" – a na to „x", které přece znamená „pusu", a pak si představila, jak se Ben naklání, aby ji zlehka políbil na tvář. Přihlouple se usmála. Jsi husa, pomyslela si. Byla jako slečna Moneypenny, když sní o Jamesi Bondovi. Byla Benova osobní asistentka a matka samoživitelka, i když tohle znělo divně: jako by živila jen sama sebe, jenže ona musela zastat v péči o dítě oba rodiče. Neměla peníze, žádný luxus; jenom pár zaměstnaneckých výhod.

Ben Arlington byl vycházející hvězdou v jiskřivém souhvězdí, kterým je nevadský herní průmysl. Byl to syn a dědic jednoho z nejmocnějších majitelů kasin ve Spojených státech a prý také mozek celé rodiny. Mimoto mu bylo čtyřiadvacet let, byl hezký, svobodný a kolem něj vířil asi tak milion bohatých, úspěšných a krásných žen, které se o jeho přízeň rvaly jako smečka šakalů. Proč by si ji vůbec měl vybrat?

Lulu zoufale potřebovala pohádkovou kmotřičku vílu, jenže ty, bohužel, neexistují.

Když se potom dívala z okna na temně se třpytící noční nebe, i tak si dovolila přání. Vždyť nějaké přání má přece každý, ne? A i když to přání může vypadat jako úplně nesplnitelné, co je špatného na tom, když člověk přemítá a doufá, že jednoho vzdáleného, kouzelného dne se třeba splní?

KNIHA PRVNÍ

BIG BEAR CAT HOTEL & CASINO, LAS VEGAS, SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ, 26. LEDNA 2009, ČÍNSKÝ NOVÝ ROK, 21:00

Sofia

Sofia Arlingtonová se celý život vší silou snažila téhle chvíli vyhnout. Jenže osud ji dostihl.

Stála klidně; neměla kam utéct. Diamanty na její šíji do sebe absorbovaly prudké světlo v kasinu a dělaly z něj duhové záblesky. Všude kolem ní se ozýval frenetický hluk; smích, rachot mincí, houkání výhry na automatech – spíš to tedy byla počítačová nahrávka nějaké imaginární výhry, protože už prostě nic není takové, jak se to jeví. Všude kolem ní se valil kouř, byla tam spousta žhnoucích těl, horko a dusno ze sexu a strachu.

Její osobní strážce čekal, až půjde. Nemohla se pohnout. V hlavě jí hučelo. Připadalo jí, že vidí vlastní život jako sled filmových políček; objevovaly se tam všechny důležité momenty.

Vybavil se jí Ben, když jí ho poprvé položili do náručí, jak měl novorozenecký obličejíček ještě celý pomačkaný. Chovala ho a šeptala: „Bůh mi toho chlapečka dlužil." Pak viděla Franka s miminkem v náručí a po tváři se mu kutálela slza. Ten večer ji požádal o ruku. Porodila; sňatek byl za odměnu. Společně vybudovali impérium.

Teď jí ho vyrvou. Všechno, o všechno přijde. Ta žena má moc jí to všechno vzít.

Zavolali ji lidé z ochranky, aby se podívala na jeden podvod. Pobavilo je, že se nějaký šílenec zkouší obrat podnik při jeho slavnostním otevření. Sedmnáct kamer s vysokým rozlišením se zaostřilo na ženskou ruku, která hladce přejížděla přes žetony za tisíc dolarů, a pak přiblížilo čarodějnický prsten s rubíny posázenými kolem vypouklého zeleného kamene na starožitném zlatě, dlouhé nehty nalakované šarlatovou barvou, takže

to vypadalo jako krev právě vylitá ze zlomeného srdce, a prsty výmluvně potřísněné nikotinem jako u člověka, který se marně snaží vykouřit špatné vzpomínky.

Sofia ani nemusela hledat tvář, stačilo jí, že poznala ruku, a věděla. Byla to *Bessie*. Po pětadvaceti letech ji nepřítel vypátral.

Celé její štíhlé tělo zalila hrůza; sjela až úplně dolů k lodičkám na jehlových podpatcích, ušitým na míru. Jak se ochranka chystala tu ženu vyvést, Sofia věděla, že teď je to na ní. Nechytla žádnou podvodnici. Bylo to právě naopak.

Myšlenky jí vířily. Zavřela oči; z prstů jí vyklouzla nízká hranatá sklenička, ve které byl mátový julep, a roztříštila se.

Ztuhle odkráčela pryč, nemohla popadnout dech, a poddaní se sklánněli, aby uklidili rozsypané střepy. Šéf ochranky, „Manhattan" Karl, očekával její instrukce a upíral na ni bodavé šedé oči.

„Vezměte ji dolů, ale nezačínejte ji vyslýchat. Sejdu se tam s vámi za pět minut." Sofia se zarazila. „Manžel má plné ruce práce s hosty. Nemusí o tom vědět."

Podařilo se jí vyjít z místnosti ochranky, ale jakmile došla do samotného kasina – té překrásné pohádkové jeskyně pro dospělé, zasazené do třpytících se světel a bujné umělé zeleně, obkroužené těmi nejexkluzivnějšími drahými obchody a restauracemi – ochromil ji strach.

Před pětadvaceti lety uzavřela smlouvu s ďáblem, aby mohla žít svůj sen. Nedokázala přijmout, že čas vypršel.

Tahle žena ji nezničí. Sofia bude bojovat a zvítězí.

Vydala se pomalu kupředu, aby se mohla své Nemesis postavit čelem. Její chůzi zpomalovali hráči, ti, co sázejí velmi vysoko, a slavné tváře, které kolem ní vířily jako sněhové vločky ve vichřici. „Nádhera," švitořili, „úžasné… fantastický úspěch," ale ona jen s vypětím všech sil dokázala přikyvovat a usmívat se.

Kráčela dál vstříc svému osudu, se svým tichým strážcem, opustila ochranné zdi pohádkové nádhery a zamířila do dlouhých chladných chodeb se zářivkami, které se vinuly dolů do sklepa, v němž se nacházely i zadržovací cely.

Sofia došla k opancéřovaným ocelovým dveřím. Pak rychle a přísně mávla na stráž, aby ji vpustili dovnitř. „Vyřídím to," řekla.

Žena seděla na kovové židli, mírně se pohupovala a tvářila se drze. Měla zarudlou pleť a byla celá opuchlá. To měla z pití a kouření; jakmile překročíte čtyřicítku, čas začne pádit jako zběsilý. Pokud si nedáte pozor, můžete během jednoho roku zestárnout o celé desetiletí.

„Zdravím, Bessie," řekla Sofia.

Bessie se Sofii pomalu zadívala přímo do očí. A pak si odplivla.

Sofiini muži se napjali; ona jen zvedla ruku. Při tom pohybu jí padla do oka nějaká nedokonalost: na nalakovaných nehtech jí chyběl jeden diamant. Na prsteníčku měla na světle růžovém laku skvrnku.

Klenot byl pryč. Ohavná nedokonalost ji pronásledovala jako nějaké prokletí.

„Vy," oslovila ženu a hlas měla jasný, pevný a sebejistý, „jste udělala chybu, když jste sem přišla."

„Ne, ne," odpověděla žena. „Mám fakta. Mám důkazy." Odmlčela se. „Mám pravdu. Neexistujou žádné jiné chyby než ty *vaše*, paní Arlingtonová."

Sofia nemohla na tu nestoudnost najít správná slova.

Otočila se a vyběhla z místnosti. Hledala telefon, chvíli do něj naléhavě hovořila a pak vyrazila do své soukromé pracovny, stiskla kombinační zámek, ale prsty jí nešikovně a neohrabaně klouzaly.

V místnosti pak padla na kolena a začala křičet. Přitom si drápala lak na nehtech, loupala ho po cárech, strhávala diamanty. Dívala se, jak sebevražedně odlétají do vzduchu.

Ozvalo se prudké zaklepání. Vstala a uhladila si vlasy a do pracovny vklouzl Sterling, její osobní asistent (neboli „nohsled", jak mu říkal Frank). Protáhlý bledý obličej měl bezstarostný. Oblečený byl do typického černého obleku. Ještě nikdy ho neviděla v něčem barevném.

„Sterlingu," zašeptala, „ona mě našla. Je tohleto konec?"

Sterling se usmál – vypadalo to, jak když praskne ledovec. „Pro ni ano," řekl. „Je už jenom potřeba vymyslet *jak*. Navrhuju, abyste začala přátelským drinkem, a pak vypracujeme zbytek."

Sofia přikývla. Pak popadla ze zásuvky ve stole bílé hedvábné rukavice, odkráčela zpátky do cely a propustila strážné. „Všechno vypněte," přikázala Karlovi. „Tohle nechci mít na záznamech."

Muži odešli a ona si stoupla čelem k té ženě. Přinutila se k úsměvu,

postavila láhev vodky Grey Goose na kovový stolek a otevřela ji. Pomalu nalila vodku do dvou černých pohárů z olovnatého skla naplněných drceným ledem. „Nevidím důvod, proč bychom se nemohly chovat civilizovaně."

Ženě zacukal sval pod okem. Popadla sklenku a vyprázdnila ji. Sofia jí dolila. Tentokrát žena jen usrkla, zavřela oči a drink odstrčila. „Vezměte si to," řekla, „už nechci."

Sofia pečlivě vzala pohár s Bessiinými otisky ulepených prstů do svých rukou v hedvábných rukavicích a postavila ho na stranu. Byla zoufalá.

Žena na ni zamračeně hleděla zpod rozcuchaných vlasů.

„Dala jsem vám všechno, co jste chtěla," vykřikla Sofia. „Všechno!"

Jak jsi mě našla?

Žena na ni zírala bez mrknutí. „Ukázalo se, že všechno nestačilo."

„Měly jsme dohodu," řekla Sofia. „Už znáte následky toho, když ji porušíte. Mám dojem, že váš manžel zemřel rukou, no, co to bylo, drogového kartelu?"

Žena pokrčila rameny a Sofia jen bezmocně hleděla. Měla by to mít pod kontrolou, ale nepřipadalo jí to tak. Bylo k nevíře, že tahle nula, tahle *veš,* má takovou moc.

Bessie si olízla suché, popraskané rty. „To je mi fuk," opáčila chladně a rozhodně, až Sofii zamrazilo.

„Nechám vás zmizet," řekla Sofia. Vzala židli a bouchla s ní do stolu. „Copak to *nechápete*?"

Žena nehnula ani brvou.

„Je mi to jedno," zopakovala. Nejděsivější na ní byl ten totální nedostatek emocí. „Na ničem nezáleží. Vy víte, co chci, a je mi jedno, co se mnou potom uděláte. Můžete mi vyhrožovat, jak chcete, ale tím se nic nezmění. Nemůžete udělat nic, co by přemohlo to, co je *tady*." Bessie si přitiskla ruku na prsa gestem už dávno zapomenuté důstojnosti. „To přání mám tady. Panebože, jak já byla tenkrát bláhová. Přeju si…" Poprvé se jí zachvěl hlas. „Kéž bych to tehdy odmítla."

Frank

Jo, jo, jo, tak je to tady, bejby!

Ohňostroj za milion dolarů ohlušil sousedy na míle kolem a Frank zatleskal.

Všechny Frankovy chyby a omyly byly ty tam. Říkalo se o něm, že je napůl génius a napůl idiot, ale dnes večer byl nejlepší; vládne Las Vegas!

Nikdo už nemluvil o epizodě s modrou velrybou a ročním zpožděním, které to v projektu způsobilo, přesto ale bylo nutné ten nápad ocenit, i když se nakonec ukázalo, že mořský savec v délce přes tři autobusy v nádrži vedle hlavních kasin v Las Vegas prostě nedokáže přežít. Byla to vážně škoda, protože by to byla parádní atrakce.

Frank se teď mohl smát a jeho investoři taktéž. Všechno fungovalo skvěle. Rozhlédl se; uviděl Bena: hezkého, okouzlujícího, chytrého; stál mezi lidmi. Zamrkal na něj a pozvedl sklenku. To potomstvo je skvělá věc; byl šťastný člověk.

Jen těžko mohl uvěřit, že je tomu dítěti už čtyřiadvacet, a už vůbec nedokázal pochopit, že všem zachránil kůži. Díky Benovi se Frankův praštěný projekt s velrybou zrušil. Na poslední chvíli ho nahradil nápad „The Big Bear Cat" (což je čínsky „panda"), a byla to *bomba*! Ano, Frank teď mohl přiznat, že jeho plán vybudovat oceán uprostřed pouště byl šílenost. Ben ho naštěstí zarazil. Místo toho mu nezištně vnukl myšlenku na první nevadskou rezervaci pro obří pandy u nového hotelu s kasinem, které Frank tedy vybudoval.

Kdo by sakra dokázal odolat pandě?

Frank se toho nápadu nemohl nabažit. Jakmile to Ben vyslovil, Frank se pro to okamžitě a úplně nadchl; bylo mu jasné, že to je přesně to pravé. Odletěl do sečuánské provincie, kde se zúčastnil kurzu v zacházení s pandami; vypsal pro čínskou vládu šek na dva miliony dolarů tak energicky, že při tom protrhl papír.

Celý rok se to snažili vypilovat – Frank nerad zveličoval dramatické okolnosti a náklady na celkové úpravy – ale stálo to za to. Benův nápad fascinoval všechny velké hráče mimo Asii! Pandy se snadno dostávaly na

přední stránky novin, ale Cat byl spíš dokonalý a luxusní podnik. Lukovo nové kasino (Frank ohrnul ret) Taj bylo obrovské, bezduché, jako obyčejná tretka – lidový obchoďák ve světě kasin! Frank nebyl jenom obchodník, byl také umělec. Vytvářel zázraky.

Bohatí a mladí narkomani zábavního průmyslu se doslova prali o to, aby se mohli ubytovat v jednom z tisíce devíti set devětadevadesáti luxusních apartmá v hlavní budově hotelu Cat, kde je čekalo šestnáct nádherných restaurací, intimní bary, minimalistické lázně a vybrané značkové obchody (šaty, šperky – prostě dočista *všechno*). Nacházely se tam koncertní sály, exkluzivní kluby; obchod s auty značky Maserati; plážový přístřešek s vodní postelí a výhledem na taneční parket; nádherné pozemky s bujně rostoucími zahradami, vyhřívané bazény, vodopády, dýdžejové, živá hudba a bary v bazénu… *každodenní obyčejný život*, bejby!

A pro ty fakt velké ryby – velryby –, tedy hráče, kteří hrají o miliony a je jim to vcelku fuk, byly určeny prostorné vily v Devítce. Tam byl obvyklý luxus Catu a navíc exkluzivní hotel.

Devítka, nejšťastnější číslo ve staré Číně, znamená nadřazenost, která je tak nějak dokonalá, když uvážíme, že každá vila měla svou vlastní Císařskou zahradu s nefritovými sochami fénixů starými 2200 let z dynastie Chan, nemluvě o horké vaně pro devět osob vykládané zlatými plátky, v níž bublalo šampaňské Cristal (nebo horká čokoláda, pokud to tak někdo chtěl), se sluhy, vodními postelemi a bowlingovými drahami. „Hele, nechceš jít na bowling?" řeknete dívce (ani nápad zvát ji na „kávu") a odvedete si ji k sobě jako ovečku, vyjedete rychlovýtahem z herního sálu s neomezenými sázkami.

Hraní bylo tlukoucím srdcem Las Vegas, pumpovalo peníze z nekonečných dychtivých dobrovolníků. No představte si to, dárci byli všichni: byla to taková jakoby komunální krevní transfuze; Frankovi se povedlo docílit toho, že to působilo příjemně. Lidi prostě musíte rozmazlovat. To se mu líbilo; bylo vzrušující být šlechetným hostitelem a ukazovat lidem, jak se mají bavit. Frank měl srdce. Nebyl to kouzelník; to by z něj dělalo lháře. Frank byl bavič.

Kráčel po přepychové třídě se zbrusu novými obchody světových značek a zamrkal na svůj odraz ve výloze obchodu Gucci. Na oplátku na něj mrkla *nepříliš* vysoká, úhledná postava v dokonale ušitém obleku. Uhla-

dil si tmavé vlasy a chvíli se kochal svým profilem: byl „římský“, jak říkala jeho žena, a on s tím docela souhlasil.

Frank udělal z hraní úchvatnou zábavu; zbavil ho pocitu provinilosti. Mrzela ho smutná pověst Las Vegas, dopalovalo ho, že jeho předchůdci si toho klenotu uprostřed pouště tak málo všímali. Jeho velkolepý sál s pokerem byl tak krásný, hostesky tak sexy, že člověku bylo úplně jedno, kolik peněz tam nechá. Jsi superstar, bejby, i když se vrátíš domů bez halíře!

Nikdo nemusel vědět, že to byl nápad jeho syna.

Cat dělal na všechny ohromný dojem; navíc to byl červený koberec natažený k jejich podniku na Macau. Trhy to věděly; akcie vyletěly nahoru jako bambusový lesík v zahradě u Catu.

Tenhle večer byl triumf. Pózoval s pandou a manželkou – tisk to zbožňoval. Šup šup, honem do kasina; všichni do jednoho krásně nastrojení se tlačili kolem stolů. Taková nádhera. Ten hluk, světla, barvy, lidi, *úsilí*; sál vypadal luxusně a draze, a z toho měl radost. Jednou vkročil do kasina Harrah's: všude se linul zápach kouře, byly tam nekonečné řady hracích automatů a ta laciná ošuntělost, která tam panovala: hotový propadák. Měli propracovanou databázi, poskytovali spousty dárečků zdarma nedaleko od Stripu, ale Frank měl lepší plán. Dal svým zákazníkům vzrušení a pocit výjimečnosti.

Kývl na ochranku, sešel dolů po točitém schodišti a skrz malé místnosti plné sametu zamířil do nočního klubu, který se jmenoval „Brash“, tedy „Bomba“. Na stěnách tam byla světla, přes která ozdobně stékaly vodopády v růžové a fialové barvě. Tím se tam ochlazoval vzduch a celý bar dostával mírně psychedelický nádech. Tyče pro striptérky ožijí po půlnoci. Dýdžejové pocházeli z nejlepších losangeleských klubů. Servírkám bylo nanejvýš třiadvacet a byly supersexy. Ve smlouvách měly uvedeno, že kdyby otěhotněly, vyměnily by si zlaté lamé kraťasy, topy se zavazováním za krkem a kozačky od Diora za kostým pandy i s ušima a chlupatým ocáskem. Frank z toho nebyl úplně nadšený, ale šéfová tu byla Sofia.

Kolem něj prošel nějaký mladý pár, líbali se a pochechtávali; on byl vysoký, nádherný; ona byla úchvatná, měla na sobě stříbřité šaty pošité flitry a na krku náhrdelník z velkých diamantů. Frank se usmál. Peníze a moc se snoubily se sex-appealem: byla to mocná kombinace, která vždycky vedla k daleko zběsilejšímu hraní. Když jste měli nádhernou

dívku, na kterou jste mohli udělat dojem, hned jste hráli o větší sázky… Frank zbožňoval romantiku!

Ale počkat… páni, to byla Ariel, jeho holčička! Ariel pohazovala dlouhými blond vlasy, šimrala dokonalý nos Treye Millingtona, multimilionáře a texaského podnikatele. (No, jak ten kluk k těm prachům mohl přijít! Ale komu na tom sejde!) Možná to byly jenom drby. Dělal si starosti o Ariel, malou Karkulku v náručí vlka, ale Trey se určitě bude chovat slušně: Frankovi přece patří celý ten les.

Ariel byla pro tohle město příliš hodná. Neměla tu lstivost, aby tu mohla dobře existovat, ale on se o své dítě postará; dohlídne na ni. Mávl na Treye, Ariel poslal vzdušný polibek a kráčel dál. Ať se ta pozitivní energie pořád přelévá; nepřestávej, bejby, hýbej se, vpřed a vzhůru!

Tady bylo něco: jídlo, úžasné jídlo! Jejich vlajkovou restauraci Si čching, tedy Blahobyt, vedl čínský šéfkuchař se třemi michelinskými hvězdičkami, bejby, no vážně! Dokonce i supermodelky dnes večer snědly takové kvantum pekingské kachny s kaviárem z belugy jako hromada ruských podnikatelů. Co na tom sejde, jestli to recyklovaly do záchodových mis z růžového mramoru? Lidi dělají to, co musejí.

Frank rychle kráčel dál, podél patnácti dalších restaurací, které nabízely, cokoli si jeho zákazníci přáli: makarony se sýrem a smaženým kuřetem; kalamáry; krabí koláčky; hamburgery; foie gras… Frank šel dál a kochal se nádherou svého království. Nechtěl, aby lidé museli chodit jinam, když chtějí uspokojit své chutě. (Když chce velký hráč dívku nebo dvě, to se diskrétně zařídí. Bože chraň, aby se hosté snažili opatřit si vlastní zábavu. To by třeba za celý víkend nevsadili vůbec nic.)

Pohvizdoval si, dech se mu vůbec nekrátil, a proklouzl do zákulisí za koncertním sálem. Všechny teď čekala vystoupení, která je měla pohltit jako kansaské tornádo. Madonna, pokud bude dnes večer v dobré formě, bude určitě stejný tahák jako ta skutečná megahvězda, Faye Wongová. Upřímně řečeno, Frank v životě o Faye Wongové neslyšel, ale věřil Benovi. Ten kluk dokončil MBA na univerzitě Tsing-chua v Pekingu a přísahal, že Wongová dokončí to, co pandy začaly. Lístky na její vystoupení byly vyprodané na celý příští rok.

Frank se odloudal zpátky do VIP místnosti a přijal humří taštičku wonton od muže oblečeného jako terakotový válečník. Zbývá patnáct

minut do půlnoci, kdy odříká proslov a určí novou osu světa. Jeho šéf PR zval dovnitř vybraná média. Kde je Ben? Aha, tady, stále obklopený muži a ženami, všichni se smáli. Ben byl syn, slunce, světlo Frankova života.

Frank nebyl velký myslitel, byl pracant, ale Ben byl oboje.

Jako rodič pocítil Frank vlnu úžasu a pýchy, když si uvědomil, že stvořil lidskou bytost, jejíž schopnosti a mozková kapacita předčily jeho vlastní. Frankovi se díky tvrdohlavé neústupnosti podařilo dosáhnout úspěchu; v hamižných osmdesátých letech dvacátého století otevřel s hromadou snadno dostupných a levných peněz kasino a zbohatl.

Přesto měl trapný zlozvyk o své bohatství přicházet. Jeden z jeho soupeřů řekl časopisu *Review*: „Frank je ten typ člověka, co vydělá peníze, pak o ně přijde, a tak si je vydělá znova." Dvakrát klopýtl a napravil to. Ovšem v chudém roce 2009 se už podnikatelské chyby netolerovaly. Potřeboval svého syna jako klidného génia, který ho povede.

Frank a Sofia si chtěli zajistit, že světlo jejich života nikam neodejde, a tak dospěli k rozhodnutí.

Sofia. Vypadala… *rozcuchaně*. Zachytila jeho pohled; všechny stopy trápení zmizely a usmála se, ale připadalo mu to jako výraz beznaděje. Povytáhl obočí. *Problém?* Zkusila to znovu. Tentokrát byl ten úsměv opravdový. Hádal, že o nic nešlo, že to byla jen nějaká drobná vada: krupiér se žvýkačkou nebo prasklá žárovka.

„Hej, Franku, tohle je parádní večírek, ale kde je skandál?"

Když jeden z nejslavnějších filmových režisérů z Hollywoodu Franka zatáhl do hovoru o dost nechutných drbech o hvězdách ze soupeřícího studia, které se daly nejsnadněji dostat do postele, snažil se uvolnit a užívat si to. Nemusel si s ničím dělat hlavu. Byl Stvořitel a tohle byl jeho dokonalý svět.

KLUB BRASH, CAT, 23:00

Ariel

Ariel se zamračeně dívala na Kočičího magnáta. Trey Millingon byl mladý a sexy a vydělal balík na žrádle pro kočky. Pobyt ve Vegas jenom

zdůrazňoval jeho chyby; vnímal ten výlet jako moralitní dovolenou. Právě ji popadl a políbil – před tátou. Teď upíral pohled na její prsa.

„Treyi," upozornila ho, „oči mám tady nahoře."

Trey jen s obtížemi zaostřil jinam. „Promiň, zlato," protáhl. „Koukal jsem se ti na kozy."

Zasmála se a ruka jí vylétla k diamantovému náhrdelníku. V duchu tápala po rychlé odpovědi, ale nic ji nenapadalo.

Pohledem se pásl na jejích rozpacích a taky se smál. „Musí to být fajn, být tátova holčička," zamumlal.

Jeho dotek jí byl příjemný. Vzal řetízek a zamhouřil oči, jako by na kameny viděl jen stěží.

„Ve skutečnosti jsem si to koupila sama," vysvětlovala a pak se podívala stranou.

Ten náhrdelník jí koupil táta, stejně jako jí kupoval všechno ostatní. Už by ale nesnesla další rýpanec o tom, že je rozmazlená bohatá holčička. Být rozmazlený a bohatý mohlo být snesitelné, kdyby Ariel cítila, že ji rodiče vnímají jako člověka, a ne jako panenku. Chtěla být normální, jako ostatní zaměstnanci Arlington Corp.

Ti lidé měli nějaký cíl; snažili se něčeho dosáhnout. Ariel sledovala, jak si o přestávkách její kolegyně s účesy za padesát dolarů povídají a smějí se, popíjejí kávu ze Starbucks, nosí konfekční oblečení a boty. Přijely do Vegas z Kentucky, Chicaga a Wyomingu a věděla, že jejich rodiče v ně věří; jejich rodiče je *nechali jít*. Záviděla jim. Po akademické stránce nijak zvlášť neuspěla a nebyla kdovíjak protřelá – byla příliš rozmazlená. Nikdo jí nedal šanci být chytrá.

Ariel byla doslova zavalená bohatstvím. Dostala všechno, jenom si nemohla vybírat.

Obrovské dědictví se jí začne týkat, až jí bude třicet – ovšem matka upozornila *New Yorker*, že to platí pro případ, že by se bláznivě vdala (což naznačovalo, že je bláznivá) – Ariel ale připadalo, že nikdo nikdy nepřestal mluvit o svěřeneckém fondu. Svěřenecký fond se nad Ariel hrozivě tyčil a zatracoval všechno hodnotné, co kdy Ariel udělala.

Na rozdíl od bratra se Ariel jaksi nedokázala přinutit, aby se na celý svěřenecký fond *vykašlala*. Neměla tu sebedůvěru.

A tak Ariel brala roční plat osmdesát tisíc dolarů za svou současnou

pozici v Arlington Corp., kde pracovala jako mladší společník ničeho konkrétního.

Přesně to stačilo, aby si vysloužila od lidí, se kterými pracovala, spíš vztek než nějakou úctu. Ona ale nebyla tak k ničemu, jak si mysleli. Před rokem se snažila přesvědčit Lulu, aby si jeden večer vyrazila do klubu. Lulinu dítěti bylo tenkrát osm měsíců. „Ach jo, to nemůžu," namítala. „To by mi museli přijít hlídat naši, jenže oni chodí spát kolem deváté. Potřebuju noční klub, který otvírá v poledne!" To Ariel vnuklo nápad; to *ona* vytvořila koncept nočního klubu u bazénu, který otvíral v neděli v deset dopoledne. Viceprezident to otestoval v Ace Harry's, jejich menším vegaském podniku, a při sedmnácti mejdanech se tam vydělalo osmnáct milionů dolarů. I tak byla pro všechny pořád jen rozmazlená bohatá dcerunka.

Ten diamantový náhrdelník nebyl z lásky, byl to psí obojek: znamenal vlastnictví. Přesto bylo zapotřebí, aby vypadala na milion dolarů, aby ji tak hodnotili. Vypadat ošuntěle by nepomohlo, ne v tomhle městě. Měla štěstí, že měla hezké poprsí a dlouhé nohy (super matroš!, jak poznamenal jeden pitomec), ale stejně se pilně snažila, aby si tu figuru udržela. Byla hezká a věděla to: světlé vlasy, tmavé oči a dolíčky na tvářích, když se usmívala.

Poslední dobou se ale moc neusmívala. Dál pracovala a pracovala a doufala, že jednoho dne, už brzy, táta prohlédne a povýší ji tam, kde si zaslouží být. Koneckonců, na vrchol se dostali i ti, co nebyli nejchytřejší – podívejte se na prezidenta Bushe mladšího!

„Treyi, v Chameleon Lounge na tebe čeká soukromý stůl," řekla. „Doprovodím tě tam." Pokusila se o úsměv. „Ale hrát nebudu. Ráda se držím toho, co mám."

„Rád bych, aby ses držela toho, co máš."

Zahihňala se, přestože nechtěla, a vyrazili. „Treyi, zlato, vyřiď si tam, co potřebuješ, a vrať se ke mně."

Povzdechl si, ale moc velké zklamání v tom nebylo. Došli ke stolu na blackjack ve VIP salonku pouze pro členy, kde byla průměrná sázka deset tisíc dolarů. Zvali tam hosty, aby se stali členy, a to na základě úrovně jejich hry. Pokud si přáli zůstat dál členy, dostanou třicet až čtyřicet hodin hry za měsíc. Když krupiér rozdal karty, Trey si Ariel otočil, aby k němu stála čelem. „Ariel?"

Políbila ho na špičku nosu a zamumlala, že se o něj postará jeho hos-

teska, dokud se nevrátí – a jen ať dál háže kostky. Pak zamířila zpátky tam, kde doufala, že si její otec všimne, že dělá, co může. Trey se bude do Catu vracet znovu a znovu, budou ho tam lákat lety zdarma, apartmány, večeře, koncerty a vystoupení a také jeho hráčská víra, že jednoho dne bude mít štěstí, že ona, ta podivně počestná Ariel „Éro" Arlingtonová, odhodí nejen své zásady, ale i povahu a skočí s ním do postele, aby si užili nemravný a nezávazný záskok na jednu noc.

„Ahoj, tati," řekla. „Trey to tam vzadu pořádně roztáčí."

Táta se nepřítomně usmál a dal jí pusu. „Jsi hodná holčička," řekl. „A hodné holčičky dostávají odměny. Mám pro tebe překvapení, Ariel. Zůstaň tady."

Panebože. Řekl jí „Ariel". Ne „zlatíčko" nebo „broučku", ne „miláčku" nebo „andílku". *Dával* pozor. Nakonec ji vzal vážně jako naději pro své podnikání. Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Dnes večer dostane, na co čeká celý svůj dospělý život – a to *není* Trey Millington.

CAT, 23:50

Sofia

Sofia vstala, jakmile obě její děti vešly do kanceláře. Podívala se na hodiny. Bylo za deset minut půlnoc.

„Díky, že jste přišli," řekla a doufala, že v jejím hlase není znát to drsné ostří paniky.

„Mami, je všechno v pořádku?" zeptal se Ben. „Táta má ve dvanáct ten projev."

Vypadal jako moderní člen skupiny Rat Pack. Představovala si, že ty vášnivé mladé ženy, které ho obklopovaly jako psi dingo, zuří, že jim někdo ukradl kořist. Měla pocit vítězství: to *ona* má tu moc – to *ona* je Benova matka. Nic se na tom nemůže změnit.

Ariel prostě zářila. Její dcera měla dobrou náladu. Sofia si povzdechla. Ta holka je tak pitomá: spokojeně se vrhá za každou emocí, která jí přeběhne přes cestu, jako pes, který se na vodítku žene za lákavými pachy. Jejím osudem bude věčné zklamání.

Sofia se usmála a řekla: „Proč si myslíte, že je nějaký problém? Dnešek je velmi důležitý den, a přesto jsme si ještě nenašli chvilku, abychom to mohli společně oslavit. Tak, na počest vašeho otce jsem jenom chtěla připít nám *všem*, soukromě." Odmlčela se. Rukou v rukavici postrčila láhev vodky k Ariel a usmála se. „*Ty* se o nás postarej."

Ariel sklonila hlavu, pokrčila rameny a pomalu nalila vodku do tří pohárů z černého olovnatého skla. Sofia si vzpomněla, že Ariel vodku nesnáší. No nic, dívka i tak zvedla sklenku, přiťukla si s Benem a Sofií a trochu se napila.

„*L'Chaim*," řekla Sofia, všimla si otisků prstů dětí na sklenkách a doufala, že ji Bůh nezatratí.

„Na život," zamumlal Ben.

„*L'Chaim*," řekla Ariel, zopakovala tu hebrejskou větu.

V té chvíli si Sofia připadala děsně. Ale když se obloha zatáhne, připravíte se na déšť. Navíc, popravdě řečeno, neudělala nic špatného. Přinejmenším zatím ne.

MEDICI CASINO, LAS VEGAS, O TÝDEN DŘÍVE, 20. LEDNA 2009

Luke

„Holka s největšíma kozama není vždycky nejlepší píchačka," řekl Luke Castillo, a přerušil tak upřímný proslov svého hlavního účetního o „pátrání po dalších zdrojích příjmů".

Confucius ze Sin City zklamaně sledoval, jak si pan Schmidt posunul brýle výš po nose a povzdechl si. Ten chlap byl bez sebe strachy, protože za týden se otevírá Big Bear Cat Casino & Hotel, a obával se, že Medici – a jeho práce – na to doplatí.

Nebylo pochyb, že Medici není největší a nejkrásnější podnik na Stripu, ale Hlavní magor to nechápal. A podle zachmuřeného výrazu v jejich bledých, cifršpionských obličejích to nechápali ani všichni Menší magoři. Celá řada seděla v tupém tichu, hlavy se otáčely z Luka na Schmidta, jako kdyby sledovali tenisový zápas. Luke ale věděl, co je důležité.

Co když Medici neuspokojuje hráče, kteří dokážou roztočit milion a zaplatit ho s naprostým klidem? Uspokojoval Luka Castilla a muže, kteří mu půjčili peníze, aby vydělal své jmění. Všichni ti chlapi přišli za Lukem, protože to tak dělali odjakživa. Neodvážili by se jít někam jinam.

„Pane Castillo, recese je… Když mi prominete osobní příměr: minulý týden jsem vzal manželku na oběd v California Pizza Kitchen na Town Square a – nebyla tam ani noha! Podívám se na naše čísla a srovnám je s… a myslím, že bychom mohli zvednout zisky, kdybychom zvážili, že zavedeme" – pan Schmidt se začervenal až ke kořínkům přehazovačky – „opalování v evropském stylu, pár slonů a možná thajskou restauraci."

Luke Castillo sepjal ruce před obličejem, jako by se modlil, a zhluboka se nadechl. Vstal a otočil se zády k Hlavnímu magorovi. Vycítil mužův strach. Škoda že doktor pořád brblá kvůli jeho krevnímu tlaku; Luke si ohromně potrpěl na to, když byl velkolepý. Byl to opravdový chlap, velký a chlupatý. Hrozně nerad by vyplešatěl; díky bohu, že ho obdařil hustými, lesklými vlasy. Stříhal si je nakrátko jako Steve McQueen; muži s vlajícími kadeřemi v něm vzbuzovali nedůvěru.

Luke se díval z okna zasedací místnosti, dokud si nebyl jistý, že vydrží v klidu. Zasedačka měla červené stěny a kulečníkový stůl a bar – protože proč ne? Nacházela se ve druhém patře a byl z ní nádherný výhled na oblast bazénu a všechny dámské hosty seřazené na lehátkách v maličkých bikinkách. Jaká škoda že většině těch žen bylo padesát a byly tlusté.

Luke věděl, kvůli čemu Magor panikaří. Když slyšel o Franku Arlingtonovi, dělalo se mu zle, protože každý magnát se zbytnělým egem a naditou peněženkou se zoufale snažil zůstat a hrát v Catu. Žádné povídačky o elitních restauracích, exkluzivních nocích v klubu, sexy servírkách, večírcích u bazénu a horkých vanách pro pět lidí na něj neplatily.

Vrátil se k červenému koženému křeslu a s jistými obtížemi si položil nohy na stůl. „Maurici, seber se! Tohle je Vegas, krucinál, jde tu o hraní! Všechno ostatní jsou sračky!"

„Ale pane…"

Když Luke Castillo hráčům umožnil, aby v jeho podniku podělali budoucnost celé své rodině, vlastně jim tím prokazoval službu. Uchovával si svou důstojnost. Hrozně mu vadilo, jak se město změnilo a jak tomu

všichni věří. „Maurici. My budeme vždycky vydělávat prachy na našem hlavním byznysu. To vím. Akorát že zrovna teď jde svět do kytek. A víš, co se stane v recesi? Utrpí *turistika*. Nevydělávám peníze na lidech, co se dívají; já vydělávám peníze na hráčích. Turisti se rozhodnou, že zůstanou doma a budou šetřit. Gambleři jsou závislí; nemůžou si pomoct a musejí přijít!"

„Pane Castillo, já si to uvědomuju, ale turisti i tak jedí a potřebují někde spát…"

„No a letos budou jíst a spát u sebe *doma*! Medici nemá tři tisíce pokojů, a víte co? – Já jsem na to pyšný. Protože v dobách, jako je ta dnešní, člověka zválcujou úplný sračky. Onehdy jsem vešel do Venetianu, a kurva, zvedl se mi žaludek. Došlo mi, že tam do klimatizace vhánějí nějakou *parfémovanou* sračku! Smrdí to tam jako v koupelně zatracený starý báby. Co to jako má znamenat?"

„Pane Castillo, samozřejmě že hraní je a zůstane naším hlavním zdrojem příjmů, ale když si představíte řadu atrakcí, například…"

„Delfíni, akrobati, Elton John, to není zábava, to je pouťová tretka! Maurici, zapomeň na turisty, a pokud jde o naše *loajální* klienty, tihle lůzři budou hrát, ať uděláme cokoli! Nemůžete je odhánět! Proč předstírat, že Vegas je něco jiného, než je? Tady to není Manhattan! Je to město postavené na smrti, ruční práci a závislosti, Maurici. Musíš na to bejt pyšnej, smiř se s tím!"

„Pane, já vám rozumím, ale jestliže se máme soustředit na hraní, pořád potřebujeme efektivně soutěžit na otevřeném trhu. Potřebujeme využít všechny zdroje, které máme k dispozici. Arling – chci říct, jiná kasina si dělají průzkumy svých hráčů, kontrolují si jejich údaje u Central Credit – zjistí o nich všechno, ještě než…"

„Jo, já vím. Do kasina přijde velká ryba; Arlington toho člověka donutí čekat tři dny, než si může zahrát jednu hru pitomýho blackjacku!" Luke si prohrábl vlasy. Začínal ztrácet trpělivost. Magora si najal proto, že ten člověk měl kvalifikaci a názory, a Lukovi připadalo, že by mu to mohlo pomoct. Možná byl ale až příliš paličatý.

„Maurici, jak jsi svedl svou ženu?"

„Promiňte, pane?"

Řada účetních se zadívala na zem.

„Jak ses dostal do kalhotek tý ženský, se kterou jsi ženatej? Od chvíle, kdy jsi ji prvně uviděl?“

„Já, no, víte… nebylo to tak… totiž… Bruce Springsteen… Mahler… má velmi široký záběr vkusu v…“

„Drewry!“ Luke luskl na nejmladšího společníka. „A co *vy*?“

„Moje žena byla družička na svatbě mého bratrance, pane Castillo. Dělali jsme to pak u popelnice za kostelem.“

„Díky, Paule. Maurici, existuje víc než jedna cesta ke stejnému cíli. Říkám, že když chlap chce nechat na stole pět set tisíc, čtyřikrát zahodí eso, vsadí svoje rolexky, no prosím, beze všeho! Moji zákazníci jsou dobří díky svým ztrátám. Seru na ty blbosti s Central Credit: když musejí prodat babičku Arabům, tak zaplatí, protože dluží Lukovi Castillovi – a člověk nechce dlužit Lukovi Castillovi ani cent.“ Maurice vypadal zmateně. „Maurici?“

„Ano, pane,“ hlesl Maurice nešťastně.

Luke kráčel po místnosti co možná nejenergičtěji. Potřeboval celé účetní oddělení trochu vzpružit. Peněžní svět se hroutí a tihle chlapi se bojí: potřebují věřit, že všechno bude zase v pořádku.

Na pěšině venku se ozvalo *křup-křup, křup-křup* a všechny hlavy se otočily. Všichni muži se narovnali, jako by právě začaly ze stropu pršet peníze. A Lukovi došlo, že tohle je právě ta jeho správná odpověď. Tohle je ten zázrak, který nabije morálku – a zisky, i v době, kdy se zdá, že všechny peníze na světě vycuclo tornádo idiocie a chamtivosti.

Luke udělal novému Las Vegas jeden ústupek. Byla jím Sunshine Beamová.

Všem jeho hráčským asistentům bylo přes padesát. Nosili ohavné košile a kravaty. Sunshine bylo čtyřiadvacet a oblékala si, co chtěla. Jeho ostatní asistenti a hostesky ji nesnášeli, ale Lukovi to bylo jedno. Bylo fajn, když mohl věci trochu pošťouchnout a zvířit.

Luke sledoval, jak řada účetních beze studu zírá ven z okna, před kterým se Sunshine vlnila v těsných džínách a nějakém korzetovém vršku. Když viděl, jak jim lezou oči z důlků, spokojeně kývl: fungovala jako zaměstnanecká výhoda, a byla zdarma. Nějaký chlapík v červených plavkových trenkách se jí vrhl do cesty a u nohou si jí lehl na zem. Ona na muže takhle působila – na všechny muže. Sunshine se zasmála a roztomile ho překročila, jehlovým podpatkem si trochu pohrála těsně u jeho rozkroku.

Tahle slečna si vyrazila na pár dní za zábavou, odjela do LA na nákupy a užít si. Luke tomu v klidu říkal pracovní cesta; Sunshine si zasloužila pauzu. Sunshine byla terno; byla eso v jeho balíku.

Luke si odkašlal a všech sedm hlav se k němu váhavě otočilo. „Tady to máš, Maurici. Medici a Taj, všude jde o osobní vztahy. A Sunshine je princezna Diana z Vegas, krucinál. Ona ty své velké ryby nemusí lovit. Oni ji *milujou*. Víš, co mi říkala? ‚Mí hráči by kvůli mně zůstali ve stanu a hráli na parkovišti!' Maurici, musíš se soustředit na to, co *máme* – a my máme Srdcovou dámu!"

Kancelářské krysy uctivě sklonily proplešatělé hlavy, ale usmívaly se. Takhle to bylo. Sunshine byla jeho kouzelná přísada. Zachrání je. To, jaký měla mimořádný úspěch, bylo téměř děsivé. V tomhle městě se dá vidět v kasinu sexy kočka, ale člověk ji považuje za šlapku. Sunshine to zvládala perfektně.

Díky její dokonalosti byl úspěšný i Luke.

Zaměstnal ji po smrti jejího otce; vždycky ji měl rád. Ještě v době, kdy dospívala, mu bylo jasné, že má talent. Byla chytrá a nebála se. To se mu líbilo. Vůbec se nepodobala tomu svému břídilskému tátovi. Začal s ní jako se servírkou. Za daných okolností to byla trochu ironie osudu a navíc se o tom docela šířily drby. Ne že by si jich všímal. Byl čistý.

„Maurici, nech se trochu inspirovat a vem si optimismus z téhle slečny. Sunshine je hráčka. Před třemi roky jsem jí řekl, že jestli chce práci jako hosteska, musí přivést deset nových klientů a každej z nich musí chtít vsadit dvě stě padesát tisíc dolarů. Čekal jsem, že to nezvládne. Poslechni si, co udělala. Tejden co tejden lezla do popelnic za kasinem Byzantium; nosila si domů pytle plný smradlavejch odpadků a vzadu na dvorku je přebírala, až konečně jednou našla, co hledala: seznam jejich nejlepších gamblerů v Kalifornii. Sedmnáct set jmen.

U každýho z nich si pak trochu zapracovala. Zařídila jim to pěkně: řidiči s limuzínou, servírky s koktejlama, všude ochranka. Kvůli informacím, který jí pomohly, aby si zajistila velký ryby, jim nabídla volňásky na show, večeři pro dvě osoby – já to tak nesnáším, všechno je to zadarmo. Jenže víte, co se stalo? Jakmile měla ty informace, začali se jí ti lidi vyplácet. Zrušila všechny rezervace, který měli v konkurenčních hotelích, počkala na ně před naším hotelem sama a měla přitom naditou

tašku pozornostma, který přemohly všechen jejich odpor: první sázku měli zadarmo, nebo – a to je moje nejhorší noční můra – slevu při prohře. A víte co? Já teda brblal a pořád jsem jí to vyčítal, jenže" – Luke zavrtěl hlavou – „jí se povedl fenomenální byznys."

Luke se ušklíbl. Už jenom když o té holce mluvil, měli všichni hned lepší náladu. „A to nejlepší na konec! Ti chlapi byli tak zpracovaní, ona se k nim chovala tak dobře, že i kdyby přišli o milion, tak je to tak moc nebolelo."

Luke se odmlčel. „Akorát že i tihle pitomci občas *vyhrávají*."

Řada účetních se nervózně zasmála. Kdybyste si zítra otevřeli kasino a dovolili lidem hrát jenom na automatech, mohli byste dost dobře odhadnout, jaký zisk budete mít na konci roku. Když pomineme zemětřesení nebo že servírka vylije kávu někomu do klína, největší riziko pro nejnižší sortu v kasinu je hráč, který během několika hodin prosází sto milionů, vyhraje je zpátky a vypadne, ještě než z něj podnik stihne ty prachy vytáhnout nazpátek.

„Sunshine se ale tímhle nenechá deprimovat. Ví, co vy všichni musíte udělat, abyste si vynahradili ztráty, že musíte tyhle čuráky donutit hrát dál, pořád se vracet. Tak to dělá!"

Sunshine se svou pevnou prdelkou dokázala kromě dívek, pokojů a jídel odvést myšlenky pana X od toho, že zatímco do něj podnik vrazil sto tisíc, on tam zvládl prohrát pětkrát tolik (a jestli ještě ne, tak to co nevidět udělá). Dokonce i manželky měly Sunshine rády – to byl hotový zázrak, když uvážíme tu tvář a postavu. Jenže ona je vzala na nakupovací výlet za patnáct tisíc dolarů – boty od Prady, tašky od Chanelu – a jejich pitomý manžel zatím prohrál tři sta tisíc u stolu.

Luke se rozjel. „Maurici," vykřikl. „Moje zlatá Sunshine rozplakala chlapy, co se ji snažili podplatit zlatými hodinkami posázenými diamanty nebo akciemi za milion dolarů, prosili ji na kolenou, aby jim ve tři ráno ještě prodloužila kredit. To já bych řekl ‚ano', a to rovnou. *Ona* jim řekne ‚ne', přikáže jim, aby šli spát, a oni to udělají jako poslušné dětičky. V horkém slunci nového dne ve Vegas ji pak ti pitomci vnímají jako svou *spasitelku*. Během tý série proher by klidně vyhodili dalších pět set táců, kdyby jim nepřistřihla křidýlka. Když to slyším, mám pocit, že to se mnou sekne, ale Sunshine tvrdí, že musím být trpělivý. A je fakt, že má

pravdu. Je to padesát na padesát. Ta ryba se neusází k smrti, vrátí se, pak ještě jednou a zase, prohraje ještě trochu a ještě trochu… a ještě trochu: když to celé sečteme, Medici na tom trhne docela dost – daleko víc, než kdyby je Sunshine nechala, aby všechno vystříleli za jedinou noc."

Luke se na své účetní zářivě usmál a oni mu do jednoho úsměv oplatili. „Musíte připustit, pánové, že to je třída. Tak. Nenutím vás, abyste byli sami se sebou spokojení. Říkám, že byste se měli inspirovat. Učte se od ní. Mějte víru. Tahle holka tady pracuje, protože my jsme *nejlepší*."

Cifršpioni mu zatleskali vestoje. Luke se uklonil, zapálil si doutník a mávl na ně, že můžou odejít ze zasedačky. Vyběhli ven jako holčičky o školní přestávce.

MEDICI, O DVACET MINUT POZDĚJI

Luke

Zazvonil mu mobil. Byl to Vince, šéf jeho ochranky. Luke poslouchal a do krku mu stoupla žluč. S obtížemi polkl trochu slin a podařilo se mu promluvit. Hlas měl z toho leknutí chraplavý. „To by neudělala, Vinci. Znám ji od malička. Jsme jako *rodina*."

Všechna pozitivní energie ze schůzky s účetními se vypařila. Připadalo mu, že má hlavu přinýtovanou ke krku. Musejí to být jen plané drby. Nemohl uvěřit, že je to pravda. Sunshine byla klenotem v jeho koruně – miloval ji jako vlastní *dceru*, krucinál. Bylo zhola nemožné, že by se Ben Arlington odvážil ji přetáhnout. Taková krádež byla *zločin*.

V Saúdské Arábii to měli zařízené správně: usekli člověku ruku. Luke přemítal, kolik toho Ben Arlington ví o saúdskoarabském právu.

Sunshine byla jeho majetek. Z nuly udělal hvězdu, opravdu to byl příběh jako z pohádky o Popelce. Luka bolelo, že je Sunshine nevděčná, ale upřímně řečeno, pracovat pro syna jeho soupeře se jí nepovede. Neopustí ho a Luke věděl proč. Byl jejím jediným pojítkem s jejím mrtvým otcem. Ben po ní jel a jí to muselo lichotit. Ženy jsou holt děsně marnivé.

Pravý viník je Ben Arlington. Nerespektoval Luka a zaplatí za to.